

EN SOCIAL REFORM – EN NØDVENDIGHED FOR FORSAT UDVIKLING

SOCIAL
POLITISK
FORENING

Indholdsfortegnelse

Indholdsfortegnelse	1
En Social Reform – En nødvendighed for forsat udvikling	2
En klar vision	2
Forsat udvikling	3
Civilsamfundet	5
Forebyggelse	5
Fattigdom og ulighed	6
Globalisering	6
Rettigheder	7
Børn- og unges liv	8
Kommunerne	8
Forvaltning	9
Mere specifikke forslag	10
Digitalisering af den offentlige service	10
Inddragelse	10
Pension	11
Misbrug og hjemløshed	11
Sygedagpenge	11
Ressourceforløb	11
Revalidering	12
Afslutning	12

Socialpolitisk Forening
Strandgade 6, st. annekset
1401 København K.

Tlf. 40 23 43 20. Email: post@socialpolitiskforening.dk

En Social Reform – En nødvendighed for forsat udvikling

Socialminister Karen Hækkerup har igangsat et arbejde for at revidere den nuværende sociallovgivning med henblik på at skabe en ny social reform anno 2012. Socialpolitisk Forening finder initiativet positivt. En socialpolitisk reform giver forventning om et gennemgribende arbejde med forbedrede og forstærkede indsatser over for vort samfunds store udfordringer. Socialpolitisk Forening vil gerne bidrage til debatten om udvikling af det sociale arbejde for socialt udsatte borgere.

Socialpolitisk Forening har gennemført en høring om socialpolitikens udfordringer og krav til en fremtidig socialpolitik under titlen 'Den gode socialpolitik'. Foreningens medlemmer har bidraget med idéer og tanker til udvikling af socialpolitikken gennem en Socialreform anno 2012. På den baggrund vil Socialpolitisk Forening gerne bidrage med følgende synspunkter og ideer.

En klar vision

Det vil være essentielt, at fremtidens socialpolitik har en klar vision. Visionen skal bygges på analyser af de udfordringer, som samfundet står over for, udfordringer som er blevet forstærket af den økonomiske krise i form af: stigende fattigdom og ulighed, en udskilning af udsatte grupper og udkantsområder, boligsociale problemer og en byudvikling med tendenser til social polarisering.

Det danske arbejdsmarked er under forandring med fare for social dumping og løntryk og flere working poor. Også den internationale udvikling betyder nye udfordringer bl.a. international hjemløshed. Arbejdsmarkedet kræver højtuddannede medarbejdere, men en stor gruppe unge er slet ikke forberedt til fremtidens økonomi og global konkurrence. Vort samfund har dybtliggende alarmerende krisetegn af strukturel art! Svaret på udfordringerne har hidtil været mere: mere konkurrence, mere kontrol og mindre solidaritet, men samfundets kriser kan ikke løses med mindre vi står sammen og bevarer følelsen af at tilhøre et fællesskab.

Fællesskabsfølelsen er afgørende for, at vi kan løse de udfordringer, vi står overfor. En analyse af samfundets kriser og en klar vision i socialpolitikken med fokus på inklusion af udsatte borgere i alle livets aspekter, vil derfor være Socialpolitisk Forenings bud på en kommende socialpolitik. Inklusion forudsætter, at man ser den enkelte som en del af et fællesskab. Derfor skal der, i for-

hold til personer med sociale problemer, i langt højere grad tænkes i rehabilitering i videste forstand kombineret med udvikling af et inkluderende samfund, et inkluderende arbejdsmarked og et uddannelsessystem, som formår at løfte alle. Den arbejdsmæssige revalidering er et vigtigt element heri, men man kan og må ikke reducere rehabilitering til alene at blive målet i forhold til evnen til at bidrage til arbejdsmarkedet. Også de nære miljøer i lokalsamfundet må spille en større rolle for social inklusion. Mennesker med de største behov har de færreste ressourcer, og de kan ikke manøvrere i vores nuværende sociale systemer, som er blevet for bureaukratiske og isolerede i forhold til menneskers livsverden.

Den kravorienterede socialpolitik må balanceres med mere anerkendende metoder, som møder de udsatte grupper dér, hvor de står. Det må være menneskenes behov og hele livssituation, som styrer de kommunale systemers indretning, og ikke systemerne som styrer behovene. Systemerne bør indrettes efter anerkendelsesetik, der tager afsæt i og understøtter borgerens egne visioner og ønsker for et godt liv i alle henseender.

En socialpolitisk vision bør formuleres med udgangspunkt i grundlæggende værdier af lighed, fællesskab og solidaritet. Værdierne baseres på retten til værdighed og integritet for den enkelte. Socialpolitikken skal udfoldes i balance mellem fællesskabet og respekten for den enkelte. I denne balance bør der ikke mindst være fokus på kvaliteten af fællesskabet og de sociale systemer.

Forsat udvikling

I en kommende socialreform er det væsentligt at tage højde for, at socialpolitikken til stadighed skal være i udvikling for at kunne møde udfordringerne i et dynamisk samfund. Nye ideer skal udvikles og modnes. Det skal ikke kun ske i gennem en kort proces, som kan relateres til den nuværende lovgivning og de der tilhørende aktuelle problemstillinger på arbejdsmarkedet, i boligsektoren, uddannelse og sundhed. Socialpolitikken skal være på højde med den økonomiske udvikling og virke forebyggende.

Det er af stor vigtighed for en kommende socialpolitik, at der opstilles klare mål for den samlede indsats på det sociale område og de dertilhørende tilgrænsende områder, som socialpolitikken dækker over. Socialpolitikken skal genvinde noget af den grundlæggende betydning, der ligger i ordet social, og som er andet og mere end en social sektor. Socialpolitik er ikke kun fordelings-

eller servicepolitik. Dertil har socialpolitikken gennem en årrække været behandlet og erstattet af beskæftigelsespolitikken.

En gennemtænkt socialpolitik kan være en produktiv faktor i vort samfund til gavn for hele samfundet. Det er derfor vigtigt, at socialpolitikken igen ligestilles med øvrige politikområder. Indsatser omkring sociale problemer skal derfor være præget af forebyggelse, helhedssyn og sammenhæng, som inddrager de berørte og deres egne vurderinger og ideer. Socialpolitikken skal igen være mere fremtrædende i det politiske rum.

Beskæftigelse er ikke det første eller eneste svar på komplekse sociale problemstillinger, men når beskæftigelsespolitik er aktuelt for udsatte grupper, bør også denne politik revideres og nytænkes med udgangspunkt i en socialpolitik. Man kunne frigøre ressourcer til en målrettet beskæftigelsesindsats for de svageste grupper, og de der er længst væk fra arbejdsmarkedet, ved at minimere kontrol og reducere indsatser for de, der er umiddelbart arbejdsmarkedsparate.

Der er behov for at ændre de nuværende systemer og den samfundsmæssige eksklusion af mennesker, der ikke passer ind heri. Der er behov for at etablere indsatser, som medfører, at man inkluderer mennesker som værdige samfundsborgere uanset nytteværdi. Der skal større fokus på potentielt ekskluderende faktorer i arbejdet med socialt udsatte borgere f.eks. tiltagende diagnosticering og medicinering, matchgruppe-kategorisering m.v.

Socialpolitisk Forening forslår, at der nedsættes en tænketank eller en socialkommission med praktikere, forskere og borgere, som kan være med til at udvikle det sociale arbejde og dets forvaltning på kort og lang sigt til gavn for borgerne. Den seneste officielle danske social kommission blev nedsat i 1991 og afgav en betænkning i 1993. Danmark så meget anderledes ud end i dag. Det er tid til refleksion og nytænkning på feltet. Det er ikke mindst i krisetider, man skal tænke fremad og finde nye svar på samfundets udfordringer. Vort samfunds historie har mange eksempler på, at det er i krisetider vi lægger fundamentet for en ny bæredygtig udvikling. Det er med andre ord nu, hvor det er muligt at anlægge et nyt sporskifte for socialpolitikken, hvor visionen om inklusion anlægges og implementeres.

Civilsamfundet

Danmark har et civilsamfund, hvor mange danskere deltager i frivilligt arbejde i idrætsklubber, patient- og brugerforeninger og meget meget mere. Nyere undersøgelser tyder på, at danskerne i stigende grad er interesseret i at engagere sig i de lokale miljøer. Danskerne er grundlæggende sociale! Dette er en utrolig styrke i samfundet.

På det sociale område er en lang række frivillige sociale organisationer med til at løfte hverdagslivet for udsatte mennesker. Inddragelse og støtte til civilsamfundsaktiviteter er en nødvendighed for en fortsat udvikling af det sociale arbejde i nye former f.eks. gennem socialøkonomiske virksomheder, hvor bl.a. mentorer og sociale tilbud indtænkes for den enkelte. Fornyelse og social innovation kommer ofte fra netop civilsamfundsorganisationer, der i daglig praksis omgås udsatte borgere. Et eksempel herpå er udvikling og afprøvning af netværk og støttefamilier i lokalsamfundet/bydelen (community capacity building) med særligt fokus på udsatte børnefamilier.

En socialreform bør inddrage og understøtte denne enorme ressource i udvikling af det sociale arbejde. En forbedring af finansierings- og arbejdsforhold for civilsamfundsorganisationer, NGO'er og frivillige organisationer f.eks. gennem sikring af basisbevillinger til drift og administration (efter svensk forbillede), som gør, at det sociale arbejde bliver mere stabilt og mindre afhængigt af udviklings-, pulje- fonds- og projektmidler. Ikke mindst på kommunalt niveau og på bydelsniveau kan civilsamfundsorganisationer være med til at skabe social sammenhængskraft og bæredygtighed kombineret med by-social udvikling. Løsning på mange af de store udfordringer i byerne forudsætter en styrkelse af lokalmiljøerne og et mere åbent samarbejde med de kommunale forvaltninger på tværs af sektorgrænserne.

Forebyggelse

Udgangspunktet skal være at standse eksklusion så tidligt som muligt og øge indsatsen, der hvor problemerne opstår, inden de bliver til sociale sager f.eks. i boligforeninger, i børneinstitutioner og i skoler. Der skal tænkes ud af boksen, og civilsamfundsorganisationer skal inddrages i løsningen af de sociale problemer f.eks. gennem idrætsforeninger og lignende.

En socialpolitisk reform bør have fokus på forebyggelse, tidlig indsats, sammenhæng og styrkelse af personlige ressourcer og ressourcer i det miljø hvor borgeren lever.

Aktive mentorer eller støttepersoner er vigtige i situationer, hvor udsatte borgere har brug for hjælp og støtte. I integrationssammenhænge har denne metode været givtig, og mange udsatte unge har peget på netop en stærk voksenstøtte som medvirkende årsag til, at de senere i livet har kunnet bryde med deres udsathed.

På mange andre områder kan forebyggelse være et redskab til ikke at havne i en social situation. F.eks. en målrettet og konkret indsats overfor udsættelse af egen bolig, så hjemløshed forebygges. Flere unge, der udsættes af egen bolig, er ofte "sofasovere" i en overgang, inden de henvender sig til herbergerne. Indsatsen kunne styrkes for de unge ved enten i modtagelsen på herbergerne, da dette miljø ikke er befordrende for positiv udvikling. Men helst bør indsatsen styrkes langt tidligere: gerne gennem relationen til det kommunale system, f.eks. jobcentret, som kan igangsætte støttefunktioner. En tidlig indsats fordrer, at der tænkes på tværs af de sektorielle grænser.

På en lang række områder kan lignende konkret forebyggelse forhindre yderligere social udsathed.

Fattigdom og ulighed

En af de største og mest langtrækkende udfordringer er stigende fattigdom og social ulighed. Al forskning tyder på, at fattigdom og ulighed trækker en række sociale og sundhedsmæssige problemer med sig. De økonomisk mest ulige samfund er også de socialt mest dysfunktionelle.

Regeringen bør derfor sætte alvorligt ind på at ændre den skæve udvikling, som er registreret de senere år, før den for alvor bider sig fast. Afskaffelsen af fattigdomsydelserne er kun begyndelsen til en egentlig anti-fattigdomspolitik og anti-ulighedspolitik. Det vil kræve et omfattende reformarbejde at kombinere en sådan politik med en fortsat arbejdsudbudspolitik, men vi opfordrer regeringen til at gå i gang med formulering af strategiske målsætninger for reduktion af fattigdom og ulighed og opstilling af handleplaner for en sådan udvikling. Det er vigtigt, at anti-fattigdoms og – ulighedspolitikken har opbakning på allerhøjeste sted i regeringen.

Globalisering

Mennesker flytter på tværs af grænser. Lige meget om man kan lide det eller ej, så flytter vi os mere end nogen sinde. Længslen efter frihed, flugten fra fattigdom, forelskelse, kærligheden eller eventyrlyst, tvinger os på vej. Det er ikke for alle, at denne rejse ender lykkeligt.

Man kan se afrikanske hjemløse/flygtninge leve illegalt i Spanien, man kan se legalt indvandrede polske arbejdere havne på gaden i København, eller man kan se alkoholiserede hjemløse danskere, som er strandet på en ferieø i syden.

Hjemløshed er ikke mere blot et nationalt problem. Hjemløshed er blevet "globaliseret" Man kan næsten sige, at den multikulturelle hjemløshed er et biprodukt af den globaliserede verden. Økonomien bevæger sig frit over landegrænser. Mennesker, i hvert fald de fra den privilegerede verden, kan bevæge sig rundt og frem og tilbage. Det kan fattige og hjemløse ikke. De kan og vil søge mod rigere egne. Det gælder ikke kun for hjemløse, det gælder også på arbejdsmarkedet.

Migranter havner i job, hvor de ikke får overenskomstmæssig løn og udgør et ureguleret lavtlønsmarked. Det er derfor vigtigt, at der udvikles initiativer og redskaber, som kan afhjælpe disse nye problemstillinger samt initiativer, der kan forebygge yderligere udvikling af denne problemstilling. Der er ved at udvikle sig et alternativt, ureguleret arbejdsmarked, men også det ordinære arbejdsmarked er påvirket af internationale regler, som betyder en forøget risiko for at flere danske lønmodtagere kommer til at arbejde som fattige (working poor), noget vi hidtil næsten ikke har set i Danmark. Sammen med arbejdsmarkedets parter og EU-Kommissionen bør regeringen arbejde imod en sådan udvikling.

De særligt sårbare hjemløse migranter skal mødes på gaden og sikres muligheder i lovgivningen til at inkludere disse menneskers adgang til hjemløsetilbud samt læge- og sundhedsydelse. Særligt sårbare hjemløse migranter skal sikres "den gode hjemsendelse".

Rettigheder

Mange borgere kender ikke deres rettigheder, og intentionerne i lovene opfyldes ikke. Det er blevet alt for kompliceret at manøvrere i det offentlige system, og man har måttet etablere forløbskoordinatorer i et omfang, der har medført, at man snart også må koordinere forløbskoordinationen. Ikke alle kan tale for sig selv, og de svageste svigtes i systemet. Lovgivningen og den socialpolitiske indsats skal også sikre behov og rettigheder for de allermest udsatte. Også de har krav på værdighed og på værdig hjælp.

Gennem de seneste mange år har bureaukrati og kontrol optaget mere og mere af socialarbejderens tid og ressourcer. Lovgivninger, cirkulærer og processuelle retningslinjer m.m. er nu nået et niveau, hvor praktikere og borgere ikke kan overskue den lovgivning, som der findes. Der er der-

for brug for en radikal afbureaukratisering af det sociale arbejde. En ide er at udvikle og afprøve tilbud om 'Borgervejleder' (med fokus på rettigheder og inddragelse) til udsatte borgere.

Børn- og unges liv

Det er en vision, at børn skal have et godt børneliv. Det gode afsæt i børnelivet øger sandsynligheden for, at mennesker lykkes med det gode voksenliv. Men det forudsætter, at man anerkender børn og unge som eksperter i eget liv, og at deres egne idéer inddrages i de tidlige sociale indsatser. Tidlige indsatser er afgørende, men der skal satses langt mere på et bredt rehabiliteringsbegreb. Et begreb, som igen skal inkludere relevante revalideringsindsatser, og som ikke kun forholder sig snævert til sundhed eller skæres til efter arbejdsmarkedssynsvinklen.

Der skal også arbejdes langt mere målrettet på udviklingen af et 3. arbejdsmarked for dem, der ikke kan rummes på det ordinære arbejdsmarked. Der er i det hele taget brug for en vifte af inkluderende muligheder, som også kan inkludere lette og realistiske trin på uddannelsesstigen for svage borgere. Dette skal ikke mindst ses i lyset af, at flere unge modtager specialundervisning, falder fra ungdomsuddannelserne m.m – udviklinger, der således vidner om målrettede nye tilbud, der dækker en stadig stigende større gruppe af unges behov.

Et forslag er dertil, at styrke indsatsen med UU-vejledere og øvrige mentorer, hvor de unges perspektiver og mål vægtes i valget af en uddannelse eller et uddannelsesforberedende tilbud, men hvor at de unge fortsat holdes op imod disse målsætninger med rygstøtte og pædagogik, men ikke med truslen om evt. sanktioner. Det er vigtigt, at de unge ikke slippes, hvis de falder fra. E-vejledningen bør derfor også erstattes med relationel ordinær vejledning.

Kommunerne

Socialpolitik handler ikke kun om økonomi, men der må som en del af socialpolitikken grundlag fastlægges et minimum af acceptabelt levestandard. Kommunerne har hovedansvaret for gennemførelsen af socialpolitikken, men kommunerne har reelt ingen instans, der kan retvise eller vejlede dem, undtagen når det handler om de enkelte indsatsers legalitet. Kommunerne magter ikke altid opgaverne og de er ofte udsat for kritik, men ingen myndighed har i dag et reelt mandat i forhold til kommunerne. Der er brug for en myndighed, som med fagligt udgangspunkt kan vende tommelfingeren opad eller nedad i forhold til den kommunale praksis. Kommunernes Landsforening kan ikke være denne myndighed.

Der eksisterer et utal af sagsbehandlere eller eksperter til hver problemstilling for socialt udsatte, som behandler indsatsen på hvert deres felt – og uden koordinering, hvilket i sidste ende går ud over den enkelte borger. Det er f.eks. ikke muligt som arbejdsløs at deltage i både aktivering og misbrugsbehandling. Helhedsorienterede og langsigtede løsninger på tværs af forvaltninger savnes. I dette perspektiv kan f.eks. misbrugsbehandling være en nødvendig forudgående aktivitet før aktivering, selvom aktivering er en økonomisk indtægtskilde for kommunen, mens behandling er en udgiftskilde.

I et borgerrettet perspektiv er det helt essentielt, at der er let adgang for den enkelte socialrådgiver til at iværksætte en indsats "her og nu", og indsatsen skal koordineres bedre. Man kunne udpege koordinatore til helhedsorienterede sagsforløb, som behandler komplekse sociale problemstillinger, som håndteres af op til 4-5 sagsbehandlere. Et koordinator-team, som sikrer, at de enkelte indsætter ikke spænder ben for/udelukker hinanden, og som samtidig optimerer effekten og forbedrer livskvaliteten for den udsatte borger. Københavns Kommune har arbejdet med et lignende projekt "Den Koordinerende Kontaktperson".

Forvaltning

I Politiken d. 29. marts 2007, udtrykte en række topembedsmænd, fra blandt andet finansministeriet, beklagelse over at have været med til at igangsætte et forvaltningssystem, som nu var gået i selvsving – det såkaldte New Public Management. "Tilgiv os – vi vidste ikke hvad vi gjorde", skrev de, og angrede et system, "som udarbejder omfangsrige kontrakter, evalueringer, årsrapporter, akkrediteringer og så videre, uden at det har ført til øget tilfredshed med kvaliteten."

En række forskere med blandt andet Lone Bøgh Andersen, Kurt Klaudi Klausen, Carsten Greve og Jacob Torfing har i år givet et bud på en ny udvikling af forvaltningen af den offentlige sektor. I oplægget: "En innovativ offentlig sektor, som skaber kvalitet og fælles ansvar", sætter de den grundlæggende danske forvaltningspraksis- og funktionsmåde til debat på både statsligt, regionalt og kommunalt niveau. Til forskernes fordel taler, at de ikke er en direkte del af forvaltningsapparatet, så derfor har de en særlig mulighed for at stille sig udenfor og se på den gældende forvaltningspraksis med friske øjne.

Deres synspunkter fortjener opmærksomhed og refleksion og bør tænkes ind i en kommende social reform.

Mere specifikke forslag

Digitalisering af den offentlige service

I år 2015 skal al kommunikation med kommunen foregå via nettet. Rejsekort og mobiltelefoni skal bruges til at købe billetter. Skat ordnes via computeren. Bankforbindelser ordnes via netbank.

Digitaliseringen er kommet for at blive. Vores verden bliver mere rationel, og det bliver ofte nemmere at ordne praktiske gøremål ved egen hjælp.

Digitalisering har en social skævhed, som rammer f.eks. svage ældre, handicappede og udsatte. Hvis det offentlige skal være en hjælp til alle, skal vi forsat fokusere på både at hjælpe flere til at lære de digitale hjælpe midler, men også have en opmærksomhed på dem, som ikke kan og ikke kommer med på den digitale linje, således at de får den hjælp, som de har brug for og ret til. Ydermere bør den enkeltes mulighed for at finansiere udstyr til digitaliseringen indtænkes i den sociale lovgivning.

Samtidig skal programudviklere, embedsmænd m.m. indtænke perspektiver omkring størst mulig brugervenlighed for de marginale grupper. Der skal være adgang til digitale muligheder både i kommuner og i frivillige organisationer for udsatte borgere.

Inddragelse

Udsatte grupper får ofte den opfattelse, at de bliver umyndiggjort, eller at de bliver udsat for mere kontrol end andre borgere eller på anden vis får indskrænket deres rettigheder yderligere. I sin debatbog – *Fri os fra friheden* - sætter Jacob Mchangama fokus på det paradoksale i, at de svage borgere, som velfærdsstaten egentlig burde forsvare, er dem, hvis frihed staten krænker mest.

Mindre kontrol og mere dialog er vigtigt. Lydhørhed over for deres behov, især for de udsatte grupper, skal skabe længerevarende resultater og en bedre mulighed for at løse problemer for denne gruppe, som ikke giver dem en vedblivende udbredt følelse af magtesløshed og af at blive kontrolleret. Derfor er tiltag om mere kontrol, mindre selvbestemmelse, og yderligere beføjelser i forhold til at skaffe sig oplysninger om folk en katastrofe, da det skaber angst og mistillid til det sociale system og dermed mindre samarbejdsvillighed.

Dialog gennem udvikling af borger- eller bruger inddragelser er en nødvendighed i fremtidens sociale praksis, hvad enten det er på individ- eller på fællesniveau. Den nyligt offentliggjorte rapport

fra Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse og Social- og Integrationsministeriet om Fælles værdier i det sociale og sundhedsmæssige arbejde med socialt udsatte er et godt udgangspunkt.

Pension

Fremtiden vil bringe flere pensionister, der ikke får en fuld folkepension: Globaliseringen og indvandring betyder, at en mindre del af fremtidens pensionister vil kunne opnå en fuld folkepension. Opmærksomheden skal derfor skærpes omkring udvikling af nye ældre fattigdomsgrupper og forebyggelse heraf med sociale initiativer og indsatser.

Misbrug og hjemløshed

Kommunernes Landsforening har igennem en årrække arbejdet på, at visitationsmuligheden til et botilbud for hjemløse efter § 110 i Lov om social service skulle ændres. Ændringerne i den sociale lovgivning i august 2011 har ændret forholdet mellem handle - og opholdskommunen. Dette har medført en række u hensigtsmæssige forhold for den enkelte borger med ringe mulighed for at bevæge sig / flytte sig frit, og som er begrænset.

En socialreform må fastholde visitationen på det enkelte botilbud, så borgeren der står uden tag over hovedet ikke først skal igennem kommunale visitationer, inden han/hun kan få en seng. Selvhenvender-princippet i forhold til hjemløses husly på botilbud skal bevares. Større fokus på forebyggelse af udsættelser via samarbejde mellem det kommunale niveau, boligselskaber og psykiatrien ønskes, og bør være en del af den fremtidige sociale indsats.

Sygedagpenge

Ophævelse af varighedsbegrænsningen - eller sikring af, at ingen alvorligt syge kan ryge ud af sygedagpengesystemet til "ingen forsørgelse" i kontanthjælpssystemet.

Ressourceforløb

Forliget om førtidspension bør sikre rimeligt forsørgelsesgrundlag for de alvorligt syge under 40 år, som skal deltage i årelange udviklingsforløb. Det vil betyde endnu flere, der risikerer en meget lav ydelse i en årrække. Selvom der som et positivt islæt i reformen er en minimumsydelse der svarer til kontanthjælpen, som gøres ægtefælle- uafhængig, bør opmærksomheden henlægges på fattigdoms- og uligheds risici elementer i reformen.

Revalidering

Revalidering bør generelt opprioriteres i kommunerne, hvor det efterhånden bruges meget lidt. Hvorfor skal man eksempelvis altid arbejdsprøves til et revalideringsforløb? Man kunne eventuelt i langt højere grad benytte sig af for revalidering. Endvidere kan man stille spørgsmålstejn ved, om man kun skal kunne revalideres til det ordinære arbejdsmarked? Og om revalideringen næsten kun skal bevilliges til virksomhedsrettede forløb? Dette aspekt er endnu mere aktuelt i forhold til de aftalte reformer af førtidspension og fleksjob.

Afslutning

Det nødvendige opbrud og den tiltrængte fornyelse af socialpolitikken må baseres på værdier som sammenhæng og helhedssyn og troen på lighed, fællesskab og solidaritet mellem mennesker. En ny og bedre socialpolitik må baseres på en anden værdipolitisk tænkning, end den der præger den nuværende praksis.

Socialpolitisk Forening deltager gerne i det videre arbejde med udvikling af en socialreform anno 2012